

Абонаментъ:

За година — 30 лева

За 1/2 година — 15 лева

Отдѣленъ брой 1 лв.

ВЛАСОВДЕНЬ

Органъ на Земеделската Професионална Конфедерация въ България
И излиза 2 пѣти месечноАдресъ на федерацията:
Христо Геренкъвлиевъ
уч. „Каменни“—Хасково
Адресъ на бюлетина:
печатница „ЧИКАГО“
за „Власовдень“,
Хасково

Величественниятъ конгресъ на „Власовдень“

На 17 и 18 януарий т. г. въ театъръ „Одеонъ“ — гр. Хасково се състоя учредителенъ конгресъ на земеделската професионална конфедерация „Власовдень“ въ България. Два дни по-рано градскитѣ квартални дружества, върху които бѣше оставена подготовката на конгреса, имаха поотдѣлно събрания, въ които се избраха квартални комисии за настаняване делегатитѣ и гоститѣ — конгресисти. Власовденцитѣ отъ Хасково искаха съдѣло да покажатъ, че принципитѣ на взаимнопомощьта и братството не сж само прости думи, а жива идея въ сърдцата и душиитѣ имъ. На всички делегати и гости се предложиха безплатни квартири и храна въ домоветѣ на власовденцитѣ.

На 17-й зараньта вратитѣ на голѣмия театъръ очакваха конгресиститѣ. Започнаха да пристигатъ на групи делегати и гости отъ близнитѣ села. Къмъ 10 часа салонътъ вече бѣше препълненъ — всички мѣста заети, задрѣстени и междинитѣ пѣтеки отъ правостоящи. Членоветѣ на Хасковското окол. бюро заеха естрадата.

Секретарьтъ на федерацията, Хр. Геренкъвлиевъ, съ прости, но топли думи, обяви конгреса за откритъ и помоли присѣжествующитѣ да почетатъ съ ставане на крака паметьта на починалия дѣецъ власовденецъ др. Куковъ отъ с. Конушъ, Хасковско.

Пристѣпи се къмъ избране бюро за ржководене на конгреса. Съ общо удобрение бѣха провъзгласени: председателъ Слави Тенчевъ отъ с. Узунджово, членове: Ангелъ Марашевъ отъ с. Конушъ, П. Съсаровъ отъ с. Горски Изворъ, Дѣлчо Г. Петровъ отъ с. Брѣгово и за секретаръ Чанко Добревъ отъ с. Войводово.

Председателътъ Слави Тенчевъ благодари за сторената му честь и подчерта голѣмото историческо значение на конгреса, който ще отвори нова стра-

ница въ нашия общественъ животъ, защото въ него за пръвъ пѣтъ ще се сложатъ основитѣ на Власовденската конфедерация въ България, която въ името на единнитѣ професионални интереси и идеята за братство и справедливостъ въ живота ще обедини милионитѣ земеделски маси въ нашата страна.

Даде се думата на Йорданъ Ковачевъ, представителъ на кооперативното земеделско стопанство въ с. Мечкиоръ, пловдивско, който реферира на тема: „Земеделчието и данъцитѣ“.

— Азъ съмъ развълнуванъ, започна г. Ковачевъ, като виждамъ, че въ тая студена сграда сж събрани представителитѣ на земята, на които е сждено да станатъ гордостъ на нашия народъ и даранесетъ по свѣта идеята за освобождението на селяка.

Земеделчието е началото на културата и цивилизацията. Всичко е възникнало подъ въздействието на природнитѣ стихии и преминало презъ душата на земеделеца. Човѣшкиятъ животъ продължава да съществува, защото отъ земята идватъ постоянно народни синове, които живѣли срѣдъ нивитѣ, горитѣ, цвѣтята и птичкитѣ, освежаватъ нашия духовенъ животъ съ своя запасъ отъ морални ценности, докато не изневѣрятъ на своя народъ подъ разлагащото влияние на града.

Обвиняватъ народа въ скептицизмъ и недовѣрие. Народътъ има право да бжде такъвъ — той толкова много пѣти е билъ лѣганъ. Ако водачитѣ не могатъ да отворятъ душата на народа, виновни сж самитѣ тѣ. Животътъ е родилъ народната мъдростъ: „Да си помогнемъ сами, за да ни помогне и Богъ“. Това по вътрешно налучкване сж съзнали старитѣ и сж създали „Власовдень“. На младитѣ остава да подражаватъ и следватъ примѣра имъ.

Самото естество на земеделския занаятъ е такова, че не допуца голѣ-

ми различия въ богатствата ако се работи на честна нога, безъ да се експлоатира чуждѣтъ трудъ. „Съ трудъ се става гѣбатъ, но не богатъ“, казва народа. А мъката въ труда е основата на взаимнопомощьта и солидарностьта, тѣзи всички идеи сж дадени въ миналото съ тѣхъ се е градило, а днесъ тѣ сж всеобщо явление. Въ задружната работа човѣкъ престава да мисли само за себе си — той не чака външна награда. Отъ практикуването на взаимната подкрепа въ човѣка се пробужда вътрешно задоволство, което той свиква да цени повече отъ всичко друго. Пламъкътъ на това вътрешно задоволство ще сгрѣва все по-силно сърдцата, а радостьта отъ работата въ Власовденската конфедерация, на която днесъ се полагатъ основитѣ, ще ни даде сили да извършимъ великото дѣло на освобождението народно.

II

Когато въ далечното минало човѣчеството за пръвъ пѣтъ се е раздѣлило на роби и господари, родилъ се грабежътъ. Силниятъ използувалъ своята сила, като открито, по най бруталенъ начинъ, ограбвалъ послабия. Но когато отпосле на грабежа взело да се гледа съ лопто око отъ всички, то господаритѣ, привикнали да живѣятъ отъ чуждото, решили да дадатъ по-благовидно име на своя грабежъ — кръстили го данъкъ. Първичниятъ, насилствения грабежъ облѣкли въ ризата на писания отъ сжщитѣ грабители законъ и хитро го нарекли данъкъ. Така се появили данъцитѣ въ едновременнитѣ държави, които отначало се събирали въ натура, а после, когато това се оказало неудобно — въ пари. Данъцитѣ сж наказание за народа. Колкото повече той се труди, толкова повече му искатъ да плаща. Тѣ лежатъ изцѣло върху гърба на земеделеца, защото другитѣ професии се изхитряватъ и ги прехвър-

лятъ на своитѣ клиенти, а земеделеца нѣма кому да ги прехвърли.

Но освенъ знайтѣ данъци, наречени прѣки има други много по-голѣми наречени косвени. Това сж знайни и незнайни налози, които по невидимъ начинъ изпразватъ кесията на народа. Всичко това води къмъ опростяване на трудящитѣ се. Чрезъ увеличаване на косвенитѣ данъци, държавитѣ издигатъ митнически прегради помежду си, отъ което стопанската криза още повече се усилва. Днешното прехвалено свръхпроизводство е лѣжливо, защото милиони хора страдатъ отъ гладъ, зѣзнатъ отъ студъ и нѣма де глава да подслонятъ. А това е така защото не разумътъ и взаимнопомощьта, а егоизмътъ и себелюбието управляватъ свѣта. Всѣка държава се е обърнала въ военна крепостъ наежена и готова да се нахвърли срещу другитѣ.

Всички преки и косвени данъци трѣбва да се отменятъ и се въведе единствения данъкъ, който почива върху рентата (чистия доходъ) на сжщитѣ земи. Това сж земитѣ които отъ 150—200 кв. метра застроено мѣсто даватъ до милионъ, милионъ и половина лева доходъ (колкото 10,000 декара за сѣти съ жито не могатъ да дадатъ! б. р.), а плащатъ днесъ само нѣколко стотинъ лева данъкъ. Земитѣ ще бждатъ раздѣлени на категории споредъ стойностьта имъ и чистия приходъ, който могатъ да дадатъ. А има ли днесъ земи, които да се рентиратъ по-слабо отъ тия на земеделеца? Какво трѣбва да плаща земеделеца за своя декаръ земя, когато, ако се изчислятъ всички му производствени разности, едвали ще останатъ 10—20 лв. чистъ доходъ? Ако земитѣ се наредятъ по градация споредъ тѣхната поземлена рента, даже при днешния грамаденъ държавенъ разходенъ бюджетъ, на земеделеца ще се падне да плаща на декаръ не повече отъ 30—40 стотинки и пакъ бюджетътъ ще бжде реализиранъ. А това ще бжде единичкия данъкъ, който ще се плаща, понеже всички

други ще бждатъ отменени. Единствениятъ данъкъ не е крайното разрешение на земелния въпросъ, но е крачка напредъ отъ днешното.

Земята е първичното. Тя не е капиталъ, а свободна стихия. Тя е фондъ, който принадлежи на цѣлото общество — всѣки има право да се ползува отъ него. Ако „Власовдень“ възприеме това, той ще види осъщественъ своя идеалъ: свободенъ човѣкъ, свободенъ трудъ върху свободна земя!

Референтътъ приключи следъ бурни ржкоплекания.

Следъ обѣдъ

се изнесе рефератъ: „Организация, принципи и идеи на „Власовдень““. Проследи се произходътъ на организацията, който се крие далечъ назадъ въ историческото минало, когато по нашитѣ мѣста свободно сж браздили проститѣ рала на дрезнитѣ ни прадѣди — славянитѣ. Общинното владение на земята, горитѣ, рѣкитѣ и езерата е създавало духътъ на взаимнопомощъ, братство и солидарность, който е цвѣтѣлъ въ старата славянска община. Съ идването на Аспаруховитѣ българи на общинното владение билъ нанесенъ ударъ. Последватъ почти непрекъснати войни и нашествия на разни народи, а особно петъ вековното турско робство, погубили много отъ духовнитѣ ценности на славянския битъ. И все пакъ, въпреки хилядитѣ неблагоприятни условия, най доброто въ тся битъ, чувството на взаимнопомощъ, е надживѣло въковетѣ. Култътъ къмъ славянския богъ Власъ, богъ на добитъка, е станалъ центъръ около когото сж се съхранили старитѣ общинни традиции и обичаи и, подъ фирмата на народни власовденски дружества е достигналъ до наши дни.

Политико — економическитѣ условия на новото време наложиха на тия дружества да опреснятъ своитѣ разбирания, да ги пригледатъ къмъ изискванията на съвременния животъ за да станатъ пакъ, както нѣкога, крайгѣленъ камъкъ, около който да се групира разпокъсаното земеделско